

บทที่ 1

(1)

วันเสาร์ที่ 22 ตุลาคม 1977 จอห์น เคลือบเบิร์ก หัวหน้าตำรวจมหาวิทยาลัย ได้สั่งให้วิทยาลัยแพทย์มหาวิทยาลัยไอโฮโฮสเททอยู่ภายใต้การดูแลอย่างเข้มงวดของตำรวจ เจ้าหน้าที่ติดอาวุธขับรถลาดตระเวนและเดินตรวจตราทั่วมหาวิทยาลัย บนหลังคาอาคารต่างๆ มีการวางกำลังเจ้าหน้าที่ติดอาวุธคอยสังเกตการณ์ ผู้หญิงได้รับคำเตือนไม่ให้เดินไปไหนมาไหนตามลำพัง และให้ระมัดระวังชายแปลกหน้า ขณะที่กำลังจะก้าวขึ้นรถ

นับเป็นครั้งที่สองในช่วงแปดวันที่มีหญิงสาวถูกคนร้ายลักพาตัวออกจากมหาวิทยาลัยโดยใช้ปืนจี้บังคับ เหตุเกิดระหว่างเจ็ดถึงแปดโมงเช้า เหตุร้ายแรกเป็นนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาตรวจวัดสายตาวัย 25 ปี รายที่สองเป็นพยาบาลวัย 24 ปี ทั้งสองถูกคนร้ายใช้ปืนจี้บังคับให้ขึ้นรถ ขับออกไปนอกเมือง ช่มชืด ก่อนจะบังคับให้เขียนเช็คและนำไปขึ้นเงินที่ธนาคาร

หนังสือพิมพ์ลงภาพสเก็ตช์ของคนร้ายที่ทางตำรวจจัดทำขึ้น มีคนโทรมาแจ้งชื่อและรูปพรรณสัณฐานของคนร้ายนับร้อย แต่ไร้ผล ไม่มีเบาะแสร่องรอยที่สำคัญและไม่มีผู้ต้องสงสัย ความตึงเครียดทวีขึ้นเรื่อยๆ ในชุมชนมหาวิทยาลัย หัวหน้าเคลือบเบิร์กรู้สึกกดดันมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่องค์กรนักศึกษาและชุมชนต่างๆ พากันเรียกร้องให้เร่งจับกุมคนร้ายมาลงโทษ

หัวหน้าเคลือบเบิร์กมอบหมายให้เอลเลียต บ็อกเซอร์บอม หัวหน้าฝ่ายสืบสวนหนุ่มเป็นผู้รับผิดชอบในการตามล่า ‘ผู้ร้ายช่มชืด’ รายนี้ บ็อกเซอร์บอม

ที่สถานีตำรวจกลางในดาวนทาวน์นิวยอร์ก นิกกี มิลเลอร์ นักสืบประจำแผนกอาชญากรรมทางเพศลงชื่อเข้าเวรกะสองในเวลาบ่ายสามโมง วันพุธที่ 26 ตุลาคมด้วยความสดชื่น เนื่องจากเธอเพิ่งกลับจากพักร้อนสองสัปดาห์ในลาสเวกัส ผิวส์แทนขับตาสีน้ำตาลและผมซอยสั้นไล่ระดับสีทรายของเธอ นักสืบแกรมลิตที่อยู่กะแรกบอกเธอว่า เขากำลังจะส่งเหยื่อถูกข่มขืนคนหนึ่งไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัย เนื่องจากมิลเลอร์จะเป็นผู้รับผิดชอบคดีนี้แกรมลิตจึงได้ให้รายละเอียดสองสามอย่างที่เขาคุยกับเธอ

พอลลี นิวตัน นักศึกษาวัย 21 ปีของไอโฮเอสเตทถูกลักพาตัวหลังอพาร์ทเมนต์ใกล้มหาวิทยาลัยของเธอตอนประมาณแปดโมงเช้าวันนั้น หลังจากที่ถูกจอตระกอร์เว็ตต์สีฟ้าของแฟนหนุ่มเสร็จ คนร้ายบังคับให้เธอกลับเข้าไปในรถ สั่งให้ขับไปยังที่เปลี่ยวนอกเมืองแล้วลงมือข่มขืนเธอ จากนั้นก็บอกให้เธอขับรถกลับไปโคลัมบัสเพื่อนำเช็คสองใบไปขึ้นเงิน แล้วก็บอกให้ขับรถกลับไปมหาวิทยาลัย แต่ก่อนจะถึง เขาได้บอกให้เธอเอาเช็คอีกใบไปขึ้นเงินและเก็บเงินไว้ใช้

เนื่องจากนิกกี มิลเลอร์ ลาพักร้อน เธอจึงไม่ได้อ่านข่าวเกี่ยวกับผู้ร้ายข่มขืนในมหาวิทยาลัยและไม่เห็นภาพสเก็ตช์ของคนร้าย เจ้าหน้าที่สืบสวนกะแรกจึงต้องให้รายละเอียดกับเธอ

“ข้อเท็จจริงในกรณีนี้” มิลเลอร์เขียนในรายงาน “เหมือนกับกรณีลักพาตัว/ข่มขืนสองกรณี...ในมือของตำรวจของมหาวิทยาลัยไอโฮเอสเตทซึ่งเป็นพื้นที่ของพวกเขา”

นิกกี มิลเลอร์ และเอ.เจ. เบสเซลล์ คู่หูของเธอขับรถไปที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยเพื่อสัมภาษณ์พอลลี นิวตัน หญิงสาวที่มีผมสีน้ำตาลแดง

พอลลีบอกว่าชายที่ลักพาตัวเธอบอกว่า เขาเป็นสมาชิกของเดอะเวเทอร์เมน¹ และเป็นนักธุรกิจที่ชั่วร้ายมาชาติ หลังจากโรงพยาบาลทำแผลให้แล้ว พอลลียอมนั่งรถไปกับมิลเลอร์และเบสเซลล์เพื่อไปหาสถานที่ที่เธอถูกบังคับให้ขับรถไป ทว่าฟ้าที่เริ่มมืดทำให้เธอลึบสน และเธอตกลงว่าจะพยายามใหม่ในเช้าวันรุ่งขึ้น

หน่วยค้นหาสถานที่เกิดเหตุได้ตรวจหาลายนิ้วมือบนรถของเธอ และพบรอยนิ้วมือบางส่วนสามรอยที่มีรายละเอียดพอจะนำไปเปรียบเทียบกับของ

¹The Weathermen องค์กรได้ดินในอเมริกาที่ก่อเหตุวางระเบิด แหกคุก และจลาจลในช่วงทศวรรษ 1970

ผู้ต้องสงสัยในอนาคตได้

มิลเลอร์และเบสเชลล์ขับรถพาพอลลีกลับไปยังสำนักงานสืบสวนเพื่อให้รายละเอียดกับนักวาดรูปในการสเก็ตช์ภาพคนร้าย จากนั้นมิลเลอร์ขอให้พอลลีดูภาพถ่ายชายผิวขาวซึ่งเคยกระทำความผิดทางเพศ พอลลีดูรูปถ่ายใบหน้าคนสามคน ถาดละหนึ่งร้อยภาพ แต่ไม่เจอ เมื่อถึงเวลาที่หุ้มเธอจึงหยุด หลังจากอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจมาเจ็ดชั่วโมงและรู้สึกเหนื่อยมาก

ในเวลา 10.15 น.ของเช้าวันรุ่งขึ้น เจ้าหน้าที่สืบสวนกะเช้าแผนกอาชญากรรมทางเพศได้มารับพอลลี นิวตัน ที่บ้านและขับรถพาเธอไปยังเดลาแวร์เคาน์ตี แสงสว่างของกลางวันทำให้เธอสามารถนำพวกเขาไปยังสถานที่ที่เธอถูกข่มขืน ซึ่งพวกเขาได้พบปลอกกระสุนขนาด 9 มม.จำนวนหนึ่งบริเวณขอบสระ เธอบอกเจ้าหน้าที่คนหนึ่งว่า ปลอกกระสุนเหล่านั้นมาจากการที่คนร้ายได้ยิงขวิดเบียร์จำนวนหนึ่งที่เขาโยนลงไปในน้ำ

เมื่อกลับไปถึงสถานีตำรวจ นิกกี มิลเลอร์ เพิ่งมาเข้าเวรพอดี เธอพาพอลลีเข้าไปในห้องเล็กๆซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับเคาน์เตอร์ต้อนรับ และนำภาพถ่ายมาให้้อีกถาด จากนั้นก็ทิ้งพอลลีไว้ในห้องคนเดียว และปิดประตู

หลังจากนั้นไม่กี่นาที เอลเลียต บ็อกเซอร์บอม ก็มาถึงพร้อมกับดอนนา เวสต์ พยาบาลที่เป็นเหยื่อรายที่สอง เพื่อให้เธอมาดูรูปถ่ายด้วยเช่นกัน บ็อกเซอร์บอมกับหัวหน้าเคลือบเบิร์กตัดสินใจกันตัวนักศึกษาวิชาดตรวจวัดสายตาไว้ก่อนเพื่อชี้ตัวคนร้ายจากแถวของผู้ต้องสงสัย ในกรณีที่หลักฐานจากการดูรูปถ่ายไม่หนักแน่นพอในชั้นศาล

นิกกี มิลเลอร์ นำดอนนา เวสต์ ไปนั่งที่โต๊ะตรงระเบียบงที่มีแถวตู้เอกสารตั้งเรียงราย ก่อนจะนำถาดรูปถ่ายใบหน้านักโทษมาให้สามถาด “พระเจ้า” ดอนนาอุทาน “มีคนร้ายแฟนฟานบนท้องถนนมากขนาดนี้เชียวหรือนี่” บ็อกเซอร์บอมและมิลเลอร์รออยู่แถวนั้นขณะที่ดอนนาศึกษาใบหน้าบนภาพถ่าย ดอนนาพลิกภาพด้วยสีหน้าโกรธและหงุดหงิด ก่อนที่จะเห็นใบหน้าของชายคนหนึ่งที่เธอรู้จัก เขาไม่ใช่ผู้ที่ข่มขืนเธอ แต่เป็นอดีตเพื่อนร่วมชั้นเรียน ซึ่งเธอเพิ่งเจอบนถนนเมื่อวันก่อน เธอพลิกดูด้านหลังและพบว่าเขาถูกจับข้อหาทำอนาจาร “พระเจ้า” เธอพึมพำ “คิดไม่ถึงจริงๆ”

เมื่อดูไปได้ครึ่งถาด ดอนนาก็เริ่มดูรูปหนึ่งซ้ำแล้วซ้ำอีก มันเป็นภาพของ

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา มีเคราข้างแก้มทั้งสองข้าง ดวงตาเงืองซีมจ้องเขม็ง เธอกระโดดพลุ่งขึ้นจนเกือบก๊อบล้ม “นี่แหละค่ะ! เขานี่แหละ! ฉันมั่นใจ!”

มิลเลอร์ให้เธอเซ็นชื่อหลังภาพถ่าย ก่อนจะนำเลขประจำตัว她去ตรวจสอบกับประวัตินักโทษ และเขียนลงไปว่า “วิลเลียม เอส. มิลลิแกน” มันคือภาพถ่ายเก่า

มิลเลอร์สอดภาพที่ถูกระบุนี้กลับเข้าไปเกือบสุดตั้งในถาดรูปถ่ายที่พอลลีนิวตัน ยังไม่ได้ดู จากนั้นเธอ บ็อกเซอร์บอม เบสเซลล์ และบรัช เจ้าหน้าที่สืบสวนอีกคนก็เดินเข้าไปนั่งกับพอลลีในห้อง

นิกกี มิลเลอร์ รู้สึกว่าพอลลีคงจะรู้ว่าพวกเขากำลังขอให้เธอหยิบภาพใดภาพหนึ่งออกจากถาด เธอใช้นิ้วพลิกภาพดูอย่างระมัดระวัง เมื่อไปได้ครึ่งทางนักสืบมิลเลอร์พบว่าตัวเองตื่นเต้นมาก หากพอลลีหยิบภาพเดียวกันออกมา ก็แสดงว่าพวกเขาได้ตัวผู้ฆาตกร

พอลลีหยุดที่ภาพของมิลลิแกน แล้วก็ผ่านไป ไหล่และแขนของมิลเลอร์เกร็งไปหมด แต่แล้วพอลลีก็พลิกภาพนั้นขึ้นมาอีกครั้ง มองดูชายหนุ่มที่มีเคราสองข้างแก้มแล้วก็พูดขึ้นว่า “อืม...เหมือนมันมาก แต่ฉันบอกไม่ได้ว่าแน่ใจว่าเป็นมัน”

บ็อกเซอร์บอมไม่แน่ใจนักกับการออกหมายจับมิลลิแกน แม้ตอนนา เวสต์จะแน่ใจว่าเป็นเขา ทว่านั่นเป็นภาพถ่ายเมื่อสามปีก่อน บ็อกเซอร์บอมอยากรอการตรวจสอบรอยนิ้วมือเสียก่อน บรัชนำเลขประจำตัวของมิลลิแกนลงไปยังสำนักงานรหัสอาชญากร (Bureau of Criminal Identification) ที่ชั้นหนึ่งเพื่อเทียบกับรอยนิ้วมือที่นำมาจากรถของพอลลี

นิกกี มิลเลอร์ รู้สึกหงุดหงิดกับความเชื่องช้า เธอรู้สึกว่าการเริ่มต้นได้ดีแล้วกับคนร้ายและอยากออกล่ามันเต็มที่ ทว่าเนื่องจากพอลลี นิวแมน ผู้เป็นเหยื่อยังไม่แน่ใจ เธอจึงทำอะไรไม่ได้นอกจากรอ สองชั่วโมงต่อมา ก็ได้ผลการเปรียบเทียบ รอยนิ้วชี้ขวาที่นำมาจากด้านนอกของกระจกหน้าต่างด้านคนโดยสารของรถคอร์เวตต์และรอยนิ้วนางขวาและฝ่ามือขวาเป็นของมิลลิแกน รอยทั้งหมดมี 10 จุดที่เหมือนกัน ซึ่งพอเพียงกับการส่งฟ้องศาล

บ็อกเซอร์บอมและเคลือบเบิร์กยังลังเลอยู่ ทั้งคู่อยากจะแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์ก่อนออกตามล่าผู้ต้องสงสัย และได้ขอให้เรียกผู้เชี่ยวชาญมาตรวจดูรอยนิ้วมืออีกที

เนื่องจากรอยนิ้วของมิลลิแกนตรงกับรอยที่นำมาจากรถของเหยื่อที่เธอรับผิดชอบ ดังนั้นนิกกี มิลเลอร์ จึงตัดสินใจเดินหน้าดำเนินเรื่องด้วยข้อหา

ลักพาตัว ปล้นทรัพย์ และข่มขืน เธอจะขอคำสั่งจับกุมตัวและนำตัวเขามา
ที่สถานีตำรวจก่อนจะพาเขาไปยื่นเรื่องแกวรวมกับคนอื่นๆ เพื่อให้พอลลิตูดัว

บ๊อบเซอร์บอมนำเรื่องนี้ไปปรึกษากับเคลือบเบิร์กซึ่งยืนยันกรานว่าตำรวจของ
มหาวิทยาลัยควรจะรอผู้เชี่ยวชาญก่อน ซึ่งไม่น่าจะใช้เวลามากกว่าหนึ่งหรือ
สองชั่วโมง แต่ควรจะแน่ใจไว้ก่อน กว่าผู้เชี่ยวชาญภายนอกจะเห็นพ้องว่าเป็น
รอยนิ้วมือของมิลลิแกนนั้นก็เป็นเวลาสองทุ่ม

บ๊อบเซอร์บอมบอกว่า “ตกลง ผมจะดำเนินเรื่องต่อในข้อหาลักพาตัว
นั่นคืออาชญากรรมอย่างเดียวกันที่เกิดขึ้นในบริเวณมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นพื้นที่ของเรา
การข่มขืนเกิดขึ้นที่อื่น” เขาจัดการตรวจสอบข้อมูลที่มาจากสำนักงานรหัส
อาชญากรรม: วิลเลียม สแตนลีย์ มิลลิแกน อายุ 22 ปี อดีตนักโทษ ได้รับ
ทัณฑ์บนเมื่อหกเดือนก่อนจากเรือนจำเลบานอนในรัฐโอไฮโอ ที่อยู่สุดท้ายซึ่งเป็น
ที่ทราบกันคือ 933 ถนนสปริงสตรีท แลงแคสเตอร์ โอไฮโอ

มิลเลอร์เรียกเจ้าหน้าที่หน่วยจู่โจมอาวุธพิเศษ (SWAT) ทุกคนมาเจอกัน
ที่แผนกอาชญากรรมเพื่อวางแผนจับกุมตัว พวกเขาต้องการรู้ว่ามีคนอยู่กับ
มิลลิแกนในอพาร์ทเมนต์กี่คน หยื่อสองคนได้ให้การว่า เขาบอกว่าเขาเป็น
ผู้ก่อการร้ายและมีปืนรั้งจ้าง และเขาได้ยิงปืนต่อหน้าพอลลิตูดัว ดังนั้นพวกเขา
จึงสันนิษฐานว่ามิลลิแกนมีอาวุธและเป็นอันตราย

แรก เจ้าหน้าที่หน่วย SWAT คนหนึ่งแนะวิธีในการเข้าหาตัวคนร้ายว่า
เขาจะใช้กล้องพิชชาโดมิโน ทำเป็นว่าคนในบ้านสั่งมา เมื่อมิลลิแกนเปิดประตู
แรกจะพยายามมองเข้าไปข้างใน พวกเขาตกลงกันตามนี้

ทว่าหลังจากได้ที่อยู่แล้ว บ๊อบเซอร์บอมก็เกิดสงสัยขึ้นว่า ทำไมอดีต
นักโทษผู้นี้จึงอุตสาหะเดินทาง 45 ไมล์จากแลงแคสเตอร์มาที่โคลัมบัสถึงสามครั้ง
ภายในสองสัปดาห์เพื่อข่มขืนผู้หญิง มีอะไรบางอย่างที่ไม่น่าจะถูกต้อง ขณะที่
เจ้าหน้าที่กำลังจะออกปฏิบัติการ เขาหยิบโทรศัพท์ขึ้นและหมุน 411 บริการ
สอบถามหมายเลขโทรศัพท์อัตโนมัติ และถามว่ามีหมายเลขของวิลเลียม มิลลิแกน
หรือไม่ เขาฟังระบบอัตโนมัติตอบกลับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะจดที่อยู่ของมิลลิแกน

“เขาย้ายที่อยู่ไปที่ 5673 ถนนโอลด์ลิฟวิงส์ตันอเวนิว ที่เรย์โนลด์สเบิร์ก
แล้ว” บ๊อบเซอร์บอมประกาศให้คนอื่น ๆ รู้ “ห่างออกไป 10 นาทีทางรถยนต์
ทางฝั่งตะวันออกของเมือง เอาละ คราวนี้ค่อยสมเหตุสมผลหน่อย”

ทุกคนดูโล่งอก

ณ เวลา 9 นาฬิกา บ็อกเซอร์บอม, เคลือบเบิร์ก, มิลเลอร์, เบสเชลล์ และเจ้าหน้าที่จากหน่วย SWAT ของโคลัมบัส 4 นายได้เริ่มออกเดินทางในรถสามคัน ซึ่งแล่นด้วยความเร็ว 20 ไมล์ต่อชั่วโมงไปตามทางฟรีเวย์ ไฟหน้ารถสะท้อนหมอกหนาที่ทัศนวิสัยที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน

หน่วย SWAT ไปถึงก่อนใคร ระยะทางที่ปกติใช้เวลาขับรถเพียง 15 นาที พวกเขาต้องใช้เวลาราว 1 ชั่วโมง และต้องใช้เวลามากกว่า 15 นาทีในการขับไปตามถนนตัดใหม่ที่วุ่นวายของแซนนิงเวย์อพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์ เพื่อมองหาบ้านเลขที่ที่ต้องการ ขณะที่รอให้คนอื่น ๆ มาถึง เจ้าหน้าที่ SWAT ได้คุยกับเพื่อนบ้านบางคนภายในอพาร์ทเมนต์ของมิลลิแกนมีไฟเปิดอยู่

เมื่อเจ้าหน้าที่สืบสวนและตำรวจของมหาวิทยาลัยไปถึง ทุกคนเข้าประจำตำแหน่ง นิกกี มิลเลอร์ ซ่อนตัวอยู่ที่ด้านขวาของระเบียง เบสเชลล์ตรงไปยังมุมหนึ่งของตึก เจ้าหน้าที่หน่วย SWAT ที่เหลือ 3 นายไปหลบอยู่อีกด้าน บ็อกเซอร์บอมและเคลือบเบิร์กวิ่งอ้อมไปด้านหลัง ก่อนจะขยับเข้าไปใกล้ประตูเลื่อนกระจกสองชั้น

เครกก์นำกล้องพิกซชาโดมิโนออกจากท้ายรถและเขียนบนฝาผนังด้วยปากกาเมจิกสีดำ ว่า “มิลลิแกน-5673 โอลด์ลิฟวิงส์ตัน” จากนั้นก็ดึงสายเคเบิลออกจากทางเคเบิลเพื่อปิดประตูและเดินสบายๆ ไปยังประตูบานหนึ่งในสี่บานซึ่งหันไปทางระเบียง เขากดกริ่ง แต่ไม่มีใครมาเปิด จึงกดอีกครั้ง แล้วก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างใน เขาริบตีสีหน้าเมื่อหน้ามือหนึ่งถือกล้องพิกซชา อีกมืออยู่ที่สะโพกใกล้กับปืน

จากตำแหน่งของเขาที่หลังบ้าน บ็อกเซอร์บอมเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้เดี่ยวมีพนักพิงน้ำตาลหน้าโทรทัศน์ ทางซ้ายของประตูหน้า เขาเห็นเก้าอี้สีแดงตัวหนึ่ง ห้องนั่งเล่นรับประทานอาหารเป็นรูปตัว L ไม่เห็นใครอื่นในห้อง ชายหนุ่มที่นั่งดูโทรทัศน์อยู่ลุกขึ้น เดินไปที่ประตูหน้า

เมื่อเครกก์กดกริ่งอีกครั้ง เขาเห็นใครคนหนึ่งมองผ่านช่องกระจกข้างประตูมาที่เขา ก่อนที่ประตูจะเปิด ชายหนุ่มหันมาตาล่อเหลาคนหนึ่งโผล่ออกมาและยืนจ้องเขา

“พิกซชาที่ส่งครับ”

“ฉันไม่ได้ส่ง”

เครกก์พยายามมองผ่านชายหนุ่มเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ และเห็นบ็อกเซอร์-

บอมผ่านมานที่เปิดอยู่ที่หลังประตูกระจก

“ผมได้ที่อยู่นี้มา สำหรับวิลเลียม มิลลิแกน ชื่อคุณหรือเปล่า”

“ไม่ใช่”

“มีใครโทร.มาสั่งจากเบอร์นี้แหละ” เครกบอก “ฉันคุณเป็นใคร”

“นี่เป็นอพาร์ทเมนต์ของเพื่อนฉัน”

“แล้วเพื่อนคุณอยู่ไหน”

“ตอนนี้เขาไม่อยู่” เขาพูดด้วยน้ำเสียงเหนื่อยหน่าย ขาดเป็นห่วง

“อ้าว แล้วเขาอยู่ไหนล่ะ มีใครโทร.สั่งพิซซ่า บิลลี มิลลิแกน ที่อยู่นี้แหละ”

“ไม่รู้สิ แต่บ้านถัดไปนี่รู้จักเขาแน่ะ บางทีพวกเขาอาจบอกได้ หรือไม่พวกเขาก็เป็นคนสั่งก็ได้”

“ฉันช่วยพาผมไปหน่อยได้ไหม”

ชายหนุ่มพยักหน้า แล้วเดินไปยังประตูที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าวทางฝั่งตรงกันข้าม เคาะประตู รอคูหนึ่ง แล้วเคาะอีกครั้ง แต่ไม่มีใครเปิด

เครกหึ่งกลองพิซซ่า แล้วชักปืนออกมาจ่อที่ท้ายทอยของผู้ต้องสงสัย “หยุดอยู่กับที่! ฉันรู้ว่านายคือบิลลี มิลลิแกน!” แล้วก็สับกุญแจมือลงบนข้อมือของเขา

ชายหนุ่มมีสีหน้ากังวล “ทำอะไรงี้ทำไม ฉันไม่ได้ทำอะไรทั้งนั้น”

เครกยกปืนกระทุ้งลงบนหลัง ระหว่างกระดุกหัวไหล่ แล้วกระชากผมยาวของมิลลิแกนราวกับกระตุกบังเหียน “กลับเข้าไปในห้อง”

ขณะที่เครกผลักเขาเข้าไปในอพาร์ทเมนต์ เจ้าหน้าที่หน่วย SWAT คนอื่นๆ ได้รับวิ่งเข้ามาล้อมพร้อมยกปืนเล็งไปที่เขา บ็อกเซอร์บอมและเคลือบเบิร์กเดิมอ้อมมาสมทบจากด้านหลัง

นิกกี มิลเลอร์ หยิบรูปบัตรนักโทษออกมา แล้วชี้ไปที่ไฟตรงคอของมิลลิแกน “เขามีสีไฟ ใบหน้าเหมือนกันไม่ผิด ใช่เขาแน่”

พวกเขาจับมิลลิแกนนั่งลงบนเก้าอี้สีแดง มิลเลอร์สังเกตเห็นว่าเขามองตรงไปข้างหน้าอย่างงงๆ สีหน้าเหมือนตกอยู่ในวงค์ จำเดมปีซียก้มลงไปดูใต้เก้าอี้ “ป็นอยู่ไหน” เขาบอก แล้วเอาดินสอเขียนมันออกมา “9 มม. แม็กนัม ยี่ห้อสมิทแอนด์เวสสัน”

เจ้าหน้าที่ SWAT หยางเก้าอี้สีน้ำตาลหน้าโทรทัศน์ขึ้น แล้วหยิบแผงบรรจุ

กระสุนปืนแผงหนึ่งและธงพลสดิกที่มีกระสุนปืนอยู่ข้างในขึ้นมา แต่เดมพ์ซีย์ห้ามเขาไว้ “เดี๋ยวก่อน เรามีแค่หมายจับ ไม่ใช่หมายค้น” เขาหันไปหา มิลลิแกน “นายยอมให้เราค้นต่อหรือเปล่า”

มิลลิแกนได้แต่จ้องมองด้วยสายตาว่างเปล่า

เคลือบเบิร์กซึ่งรู้ว่าเขาไม่จำเป็นต้องมีหมายค้นในการดูว่ามีใครอื่นอยู่ในห้องอื่นของอพาร์ทเมนต์หรือไม่ เดินเข้าไปในห้องนอน และเห็นชุดวิ่งจ็อกกิ้งสีน้ำตาลบนเตียงที่ไม่ได้เก็บ พื้นห้องเคลื่อนไปด้วยเสื้อผ้าใส่แล้ว เขามองเข้าไปในห้องเก็บเสื้อผ้า และเห็นบัตรเครดิตของดอนนา เวสต์ และแครี ไตรเยอร์วางซ้อนกันเป็นตั่งอย่างเรียบร้อยบนชั้น แม้แต่เศษกระดาษที่เอามาจากผู้หญิงทั้งสองคนก็วางอย่างเป็นระเบียบ แวนดากันแดดสีชาและกระเป๋าทนบัตรวางอยู่บนตู้ลิ้นชัก

เคลือบเบิร์กออกไปบอกบ็อกเซอร์บอมว่าเขาเห็นอะไรบ้างและพบบ็อกเซอร์บอมอยู่ในห้องอาหารเล็กๆที่ถูกแปลงเป็นสตูดิโอวาดภาพ

“ดูนี่สิ” บ็อกเซอร์บอมชี้ไปยังภาพวาดขนาดใหญ่ซึ่งดูเหมือนภาพของราชินีหรือหญิงสูงศักดิ์ในคริสต์ศตวรรษที่ 18 สวมชุดสีฟ้า แต่งขอบด้วยลูกไม้ นั่งอยู่ข้างเปียโน มือถือโน้ตเพลง ภาพที่มีรายละเอียดน่าทึ่งมากนี้มีลายเซ็นว่า “มิลลิแกน” กำกับอยู่

“สวยงามเลย” เคลือบเบิร์กกล่าว และมองไปยังภาพอื่นๆที่วางเรียงรายอยู่ตรงกำแพง พู่กัน และหลอดสี

บ็อกเซอร์บอมยกมือตบหน้าผาก “คราบสกปรกที่มือที่ดอนนา เวสต์ บอกคือพวกนี้เอง เขาวาดรูปอยู่”

นิกกี มิลเลอร์ ซึ่งเห็นภาพวาดนั้นเช่นกันเดินไปที่ผู้ต้องสงสัยซึ่งยังนั่งอยู่ที่เก้าอี้สีแดง “นายคือมิลลิแกนใช่ไหม”

เขามองเธออย่างงงๆ “ไม่ใช่” เขาพิมพ์

“มีภาพวาดสวยติดตรงนั้น ฝีมือนายหรือเปล่า”

เขาพยักหน้า

“อืม” เธอยิ้ม “ข้างล่างมีลายเซ็นว่า ‘มิลลิแกน’ นะ”

บ็อกเซอร์บอมเดินไปที่มิลลิแกน “บิล² ฉันชื่อเอลเลียต บ็อกเซอร์บอม

²บิลหรือบิลลี่คือชื่อย่อที่มาจากชื่อเต็มว่า วิลเลียม

ตำรวจมหาวิทยาลัยไอโฮโฮสเตท นายจะพูดกับฉันไหม”

ไม่มีคำตอบ ตาของเขาไม่ได้ลอยจากด้านหนึ่งไปอีกด้านอย่างที่เคย
ไทรเยอร์ สังเกตเห็น

“มีใครอ่านสิทธิ์³ของเขาให้ฟังหรือยัง” เมื่อไม่มีผู้ใดตอบ บ๊อคเซอร์บอม
จึงดึงบัตรสิทธิ์ออกมาอ่านเสียงดังเพื่อความแน่ใจ “นายถูกกล่าวหาว่าลักพาตัว
ผู้หญิงจากบริเวณมหาวิทยาลัย บิล นายมีอะไรจะพูดมั๊ย”

มิลลิแกนเงยหน้ามองด้วยความตกใจ “เกิดอะไรขึ้นหรือ ผมไปทำร้าย
ใครเข้าหรือเปล่า”

“นายบอกพวกเธอว่าจะมีคนตามไปจัดการกับพวกเธอ คนพวกนั้นเป็น
ใครหรือ”

“ผมหวังว่าคงไม่ได้ไปทำร้ายใครนะ”

ขณะที่เจ้าหน้าที่คนหนึ่งเดินเข้าไปในห้องนอน มิลลิแกนเหลือบมองขึ้นมา
และบอกว่า “อย่าเตะกล่องที่อยู่在那นั่นนะ มันจะระเบิด”

“มีระเบิดหรือ” เคลือบเบิร์กถามอย่างรวดเร็ว

“มัน...มันอยู่ในนั้น...”

“พาดันไปดูได้ไหม” บ๊อคเซอร์บอมถาม

มิลลิแกนลุกจากเก้าอี้ช้าๆ เดินไปยังห้องนอน เขาหยุดที่ประตู และ
พยักพเปิดไปตรงพื้นข้างตู้ลิ้นชักที่มีกล่องใบเล็กวางอยู่ เคลือบเบิร์กยืนอยู่กับ
มิลลิแกนขณะที่บ๊อคเซอร์บอมเดินเข้าไปดู เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ พากันมายืนนอก
ข้างหลังมิลลิแกนตรงประตู บ๊อคเซอร์บอมคุกเข่าลงข้างกล่อง จากช่องเล็กๆ
ตรงฝาปิดด้านบน เขาเห็นสายไฟและอะไรบางอย่างที่ดูเหมือนนาฬิกา

เขาถอยหลังออกจากห้องและบอกกับจำลิบตำรวจเดมปีชีย์ว่า “เรียก
ผู้เชี่ยวชาญระเบิดของหน่วยดับเพลิงดีกว่า เคลือบเบิร์กกับผมจะกลับไปสถานี
ตำรวจ เราจะเอามิลลิแกนไปด้วย”

เคลือบเบิร์กขับรถตำรวจของมหาวิทยาลัย มีรีคเวลล์จากหน่วย SWAT
นั่งข้าง บ๊อคเซอร์บอมนั่งด้านหลังกับมิลลิแกนซึ่งไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับการข่มขืน

³ ก่อนจับกุมผู้ต้องสงสัย ตำรวจต้องอ่านสิทธิพลเมืองให้ผู้ต้องสงสัยรับทราบก่อนตาม
กฎระเบียบ ข้อความใน“สิทธิ์”ดังกล่าวคือ “คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่ให้การ ทุกคำพูดและทุกการกระทำของคุณ
จะถูกนำไปใช้กล่าวหาคุณในชั้นศาล คุณมีสิทธิ์ที่จะปรึกษาทนาย หากคุณไม่สามารถจ้างทนายเองได้
ทางกระทรวงจะจัดหาให้ คุณเข้าใจสิทธิ์ตามที่ได้อ่านให้ฟังนี้หรือไม่”

เขานั่งเอนตัวไปข้างหน้าอย่างเก้ๆกังๆ เพราะมือที่ใส่ถุงมือเปียกโชกและพิมพ์
อะไรบางอย่างที่ไม่เหมือนกัน “สจวร์ต พี่ชายผมตาย...ผมทำร้ายใครหรือเปล่า”

“นายรู้จักผู้หญิงสองคนนั้นหรือเปล่า” บ็อกเซอร์บอมถาม “รู้จักคนที่เป็น
พยาบาลมั๊ย”

“แม่ผมเป็นพยาบาล” มิลลิแกนพิมพ์

“บอกหน่อยซิว่า ทำไมนายถึงไปล่าเหยื่อถึงในมหาวิทยาลัย”

“พวกเยอรมันจะตามมาจัดการผม...”

“คุยเรื่องที่เกิดขึ้นกันดีกว่า บิล ผมดำยาวของพยาบาลคนนั้นสะดุดตา
นายใช่หรือเปล่า”

มิลลิแกนมองหน้าเขา “คุณนี่แปลกมาก” จากนั้นเขาก็จ้องต่อและบอกว่า
“น้องสาวผมไม่ชอบใจแน่ถ้ารู้เรื่องนี้”

บ็อกเซอร์บอมยอมแพ้

พวกเขามาถึงสถานีตำรวจกลางและนำตัวนักโทษขึ้นไปยังห้องทำประวัติ
ที่ชั้นสามทางประตูหลัง บ็อกเซอร์บอมและเคลิบเบิร์ตเดินเข้าไปยังอีกห้องเพื่อช่วย
นิกกี มิลเลอร์ เตรียมบันทึกคำให้การเพื่อขอยกฟ้อง

ในเวลา 11.30 น. เบสเชลล์ได้อ่านสิทธิ์ของผู้ต้องสงสัยให้ มิลลิแกนฟัง
อีกครั้งและถามเขาว่าจะลงชื่อไม่ใช้สิทธิ์หรือไม่ ทว่า มิลลิแกนได้แต่จ้องหน้าเขา

นิกกี มิลเลอร์ ได้ยินเบสเชลล์พูดว่า “ฟังนะ บิล นายข่มขืนผู้หญิง
สามคน และเราอยากรู้เรื่องนี้”

“ผมทำอย่างนั้นหรือ” มิลลิแกนถาม “ผมทำร้ายใครหรือเปล่า ถ้าทำ
ผมขอโทษด้วย”

หลังจากนั้น มิลลิแกนก็นิ่งปิดปากเงียบ

เบสเชลล์นำเขาไปยังชั้น 4 เพื่อพิมพ์ลายนิ้วมือและถ่ายรูป

ตำรวจหญิงในเครื่องแบบคนหนึ่งเงยหน้าขึ้นมองเมื่อพวกเขาเดินเข้าไป
เบสเชลล์จับมือ มิลลิแกนเพื่อพิมพ์ลายนิ้วมือ แต่เขาสะบัดออกราวกับกลัวการ
ถูกเนื้อต้องตัว และเดินไปหลบหลังตำรวจหญิง

“เขากลัวอะไรบางอย่าง” เธอว่า ก่อนจะหันไปพูดด้วยเสียงอ่อนโยนกับ
ชายหนุ่มที่กลัวจนหน้าซีดตัวสั่นราวกับเขาเป็นเด็กคนหนึ่ง “เราต้องพิมพ์ลายนิ้วมือ
เธอจะเข้าใจที่ฉันพูดมั๊ย”

“ผม...ผมไม่อยากให้เขาแตะต้องผม”

“โอเค” เธอว่า “ฉันเป็นคนทำเองนะ โอเคมั้ย”

มิลลิแกนพยักหน้าและยอมให้เธอเป็นคนจับเขาพิมพ์ลายนิ้วมือ หลังจากพิมพ์ลายนิ้วมือและถ่ายรูปเสร็จแล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งจึงเข้ามานำตัวเขาไปยังห้องขัง

หลังจากกรอกแบบฟอร์มขออนุญาตตรวจค้นเสร็จแล้ว นิกก็ มิลเลอร์ จึงโทรหาผู้พิพากษาเวสต์ หลังจากได้ยินหลักฐานที่เธอเล่าให้ฟังและคิดว่ามันเป็นเรื่องด่วน เขาจึงบอกให้เธอนำเอกสารไปที่บ้าน และในเวลา 1.20 น. ของเช้าวันนั้นก็ได้เซ็นอนุมัติหมายค้น มิลเลอร์ขับรถฝ่าสายหมอกที่เลวร้ายยิ่งกว่าเดิมกลับไปยังแซนนิ่งเวย์อพาร์ทเมนต์คอมเพล็กซ์

จากนั้นมิลเลอร์ได้โทรไปยังหน่วยตรวจค้นสถานที่เกิดเหตุ พวกเขามาถึงอพาร์ทเมนต์นั้นเวลา 2.15 น. และเริ่มตรวจค้น รายการสิ่งของที่นำออกจากอพาร์ทเมนต์ของผู้ต้องสงสัยมีดังนี้

ตู้ลิ้นชัก-เงินสด 343.00 ดอลลาร์ แวนกันแดด กระจกมือและกระจก
กระเป๋ารถจักรยานยนต์ บัตรประจำตัวของวิลเลียม ซิมส์ และ
วิลเลียม มิลลิแกน สลิปบัตรเครดิตของดอนนา เวสต์

ตู้เสื้อผ้า-บัตรเครดิตมาสเตอร์การ์ดของดอนนา เวสต์ และแคร์
โรเจอร์ บัตรคลินิกของดอนนา เวสต์ รูปภาพของพอลลี
นิวตัน ปืนพกอัตโนมัติขนาด .25 (แทนโฟกลีโอจูเซ็ปเป) A.R.M.I
พร้อมกระสุน 5 นัด

โต๊ะเครื่องแป้ง - กระดาษขนาด $3\frac{1}{2} \times 11$ มีชื่อและที่อยู่ของ
พอลลี นิวตัน กระดาษแผ่นหนึ่งจากสมุดจดที่อยู่ของเธอ

หัวเตียง-มีดพก แปรงสองตัว

ตู้ลิ้นชัก-บิลค่าโทรศัพท์ของมิลลิแกน ซองใส่ปืนพกสมิธแอนด์
เวสสัน

ใต้เก้าอี้สีแดง - แฉกใส่กระสุนปืนสมิธแอนด์เวสสันและกระสุนปืน
6 นัด

ใต้เก้าอี้สีน้ำตาล - แฉกใส่กระสุนปืนและกระสุนปืน 15 นัด ถัง
พลาสติกบรรจุกระสุนปืน 15 นัด

เมื่อกลับไปยังสถานีตำรวจกลาง นิกกี มิลเลอร์ นำหลักฐานทั้งหมดไป
ลงทะเบียน ก่อนจะนำไปยังห้องจัดเก็บ

“เท่านี้ก็เพียงพอจะส่งฟ้องแล้ว” เธอว่า

มิลลิแกนนั่งชดตัวอยู่ที่มุมหนึ่งของห้องขังเล็กๆ ตัวลั่นนังก จากนั้นจู่ๆ ก็มีเสียง
ล่ำล็กเบาๆ แล้วเขาก็เป็นลมพับไป หลังจากนั้นหนึ่งนาทีกเขาก็ลืมตาขึ้นและ
มองไปรอบห้อง ห้องน้ำ และเตียงนอนด้วยความแปลกใจ

“พระเจ้า ไม่นะ!” เขาตะโกน “มันเกิดขึ้นอีกแล้วหรือนี่!”

เขานั่งลงบนพื้น ดวงตาเขื่องซึ่มมองไปในอากาศ เมื่อเห็นแมลงสาบ
หลายตัวที่มุมห้อง สีหน้าที่ว่างเปล่าของเขาก็เปลี่ยนไป เขานั่งขัดสมาธิ งอตัวลง
คางเกยอยู่ในมือ ยิ้มเหมือนเด็กขณะที่เขานั่งดูพวกมันวิ่งวนเวียน

(2)

หลังจากนั้น สองสามชั่วโมง มิลลิแกนก็ตื่นขึ้น เจ้าหน้าที่มารับตัวเขาเพื่อย้าย
ที่คุมขัง เขาถูกสวมกุญแจมือติดกับขายผิวดำร่างใหญ่ในแถวนักโทษ ก่อนจะถูก
นำออกจากห้องโถง ลงบันไดออกไปทางประตูหลัง และเดินไปขึ้นรถตู้คันหนึ่ง
ที่จอดอยู่ในที่จอดรถ ซึ่งจะนำตัวพวกเขาไปยังเรือนจำแฟรงกลินเคาน์ตี

รถตู้ขับเข้าไปในแหล่งซื้อปิ้งของโคลัมบัส สู้ป้อมปราการแบบสมัยใหม่
ณ ใจกลางเมือง กำแพงคอนกรีตของเรือนจำสูงตระหง่านสองชั้น เอนเข้าด้านใน
ไม่มีหน้าต่าง เหนือขึ้นไปจากชั้นสองเป็นตึกสำนักงานทันสมัย ลานด้านหน้า
ของเรือนจำมีอนุสาวรีย์ของเบนจามิน แฟรงกลิน ตั้งเป็นประธานอยู่

รถตู้เลี้ยวเข้าไปในซอยหลังเรือนจำ ก่อนจะหยุดลงหน้าประตูเหล็กกลอน
ของโรงรถ จากมุมนี้จะเห็นตัวเรือนจำตั้งอยู่ภายใต้เงาของอาคารสูงกว่าที่อยู่ติดกัน
นั่นคือแฟรงกลินเคาน์ตีฮอลล์ออฟจัสติส (Franklin County Hall of Justice)

ประตูเหล็กกลอนเปิดขึ้นส่งเสียงเคื่องคร่ำ รถตู้แล่นเข้าไป ประตูปิดลง
ตามหลัง นักโทษที่ใส่กุญแจมือทุกคนยกเว้นมิลลิแกนถูกนำออกจากรถไปยัง
ซุ้มประตู ซึ่งอยู่ระหว่างประตูเหล็กกลอนสองบานข้างๆ มิลลิแกนยังคงอยู่ในรถตู้
แต่มือของเขาหลุดจากพันธนาการแล้ว

“ออกมา มิลลิแกน!” เจ้าหน้าที่ตะโกนสั่ง “ไอ้ผู้ร้ายบ้ากาม รู้มั๊ยว่า

ข้างในนี่เป็นยังไง”

ชายผิวดำที่ถูกสวมกุญแจมือติดกับมิลลิแกนพูดขึ้นว่า “ผมไม่เกี่ยวนะ สาบานกับพระเจ้าได้เลยว่าเขาสะเดาะกุญแจมือออกเอง”

ประตูถูกเปิดออกเสียงดัง นักโทษ 6 คนถูกต้อนเข้าไปในอุโมงค์ทางเดิน ที่อยู่ระหว่างประตูด้านนอกกับบริเวณที่มีลูกกรงกัน เมื่อมองลอดลูกกรงเข้าไป พวกเขาสามารถเห็นศูนย์ควบคุม อันประกอบด้วยจอโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และเจ้าหน้าที่หลายสิบคน ทั้งหญิงและชาย สวมกางเกงหรือกระโปรงสีเทา เลือะเชิ้ตสีดำ เมื่อประตูด้านนอกปิดลงด้านหลัง ประตูลูกกรงด้านในก็เปิดออก และพวกเขาถูกนำตัวเข้าไป

ในห้องโถงเต็มไปด้วยคนใส่เลือะเชิ้ตสีดำเดินขวักไขว่ และเสียงพิมพ์ คอมพิวเตอร์ ที่ประตูทางเข้า เจ้าหน้าที่หญิงคนหนึ่งชูซองกระดาษสีน้ำตาลขึ้น และบอกว่า “ใส่ของมีค่า แหวน นาฬิกา เครื่องประดับ กระเป๋า” เมื่อมิลลิแกน เอาของทั้งหมดที่มีอยู่ในกระเป๋าลือะและกางเกงออกมาแล้ว เธอจึงรับลือะแจ็กเก็ตมา แล้วค้นหาของตามตะเข็บลือะ ก่อนจะส่งมันไปให้เจ้าหน้าที่ห้องจัดเก็บ

เขาถูกค้นตัวอย่างละเอียดขึ้นอีกครั้งโดยเจ้าหน้าที่หนุ่ม ก่อนจะถูกนำตัว เข้าไปในห้องซึ่งพร้อมกับผู้ต้องหาคคนอื่นๆ เพื่อรอลงทะเลเบียน สายตาหลายคู่ มองมาจากหน้าต่างสี่เหลี่ยมบานเล็ก ชายผิวดำสะกิดมิลลิแกน บอกว่า “ฉันว่า นายเจ๋งดีนะ นายสะเดาะกุญแจมือออกได้ ตอนนั้นดูซิว่านายจะพาพวกเราหนี ออกจากที่นี่ได้หรือเปล่า”

มิลลิแกนมองเขาด้วยสายตาว่างเปล่า

“ถ้านายทำเรื่องยุ่งละก็ ตำรวจพวกนี้อ่านนายตายแน่” เขาบอก “เชื่อที่ฉัน พูดได้เลย เพราะฉันเข้าๆออกๆที่นี่หลายครั้งละ นายเคยติดคุกหรือเปล่าล่ะ”

มิลลิแกนพยักหน้า “ฉันถึงไม่ชอบ และอยากออกจากที่นี่”

(3)

เมื่อโธมัสถึงขึ้น ในสำนักงานทนายของรัฐซึ่งอยู่ห่างออกไปจากเรือนจำ หนึ่งช่วงตึก แกรี ซีวเควร์ต หัวหน้าทนายร่างสูง ไว่นไหว วัย 33 ปี กำลัง พยายามจุดไปป์ของเขาอยู่ ผู้โทรมาคือรอน เรตมอนด์ ทนายคนหนึ่ง

“ผมได้อะไรบางอย่างมาตอนที่ไปที่ศาลแขวง” เรตมอนด์บอก “ตำรวจ

ได้ตัวผู้ร้ายข่มขืนที่ไอโฮโฮสเตทเมื่อคืน และเพิ่งส่งตัวไปที่เรือนจำแฟรงกลินเคาน์ตี
คำประกันตัวตั้งไว้ครึ่งล้านเหรียญ คุณน่าจะส่งคนไปที่นั่นเพื่อให้คำปรึกษา
เบื้องต้นนะ”

“ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย มีผมอยู่คนเดียว”

“อืม ชาวออกไปแล้ว อีกไม่นานคงมีนักข่าวจาก *ซิติเซน-เจอร์นัล*
กับ *ดิสแพทช์* เต็มไปหมด ผมรู้ลึกรู้ตัวว่าตำรวจจะกดดันเขาอะ”

สำหรับคดีความผิดอาชญากรรมซึ่งคาดว่าตำรวจจะสืบสวนต่อหลังจาก
จับกุมตัวผู้ต้องสงสัยได้แล้วนั้น ปกติเกรรี ซไวคาร์ต จะสุ่มเลือกนายคนใด
คนหนึ่งในห้องและส่งเขาไปที่เรือนจำ แต่นี่ไม่ใช่การจับกุมปกติ ความสนใจ
อย่างมากของสื่อที่ให้กับ ‘ผู้ร้ายบ้ากามแห่ง OSU’ ทำให้คดีนี้เป็นเรื่องใหญ่ของ
ทางตำรวจ และซไวคาร์ตคาดว่าจะต้องมีการข่มขู่ให้ผู้ต้องหาพูดอะไรบางอย่าง
หรือสารภาพผิด การปกป้องสิทธิ์ของเขาจะต้องลำบากมากทีเดียว

ซไวคาร์ตตัดสินใจปลิกตัวไปยังเรือนจำแฟรงกลินเคาน์ตี -- รีบไปรีบกลับ
แค่แนะนำตัวกับผู้ต้องหาว่าเขาเป็นทนายของรัฐและเตือนไม่ให้เขาพูดกับใคร
นอกจากทนายของเขาเท่านั้น

เขาไปถึงเรือนจำทันเห็นเจ้าหน้าที่ตำรวจสองคนนำมิลลิแกนผ่านซุ้มประตู
เข้าไปด้านในและส่งมอบเขาให้กับจำเลยตำรวจที่ดูเลอยู่ และได้ขอเจ้าหน้าที่
พูดอะไรสั้นๆ กับผู้ต้องหา

“ผมไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาบอกว่าผมทำ” มิลลิแกนครวญ
“ผมจำไม่ได้ อยู่ดีๆ พวกเขาก็เข้ามาและ...”

“ตอนนี้ฉันแค่มาแนะนำตัวเท่านั้น” ซไวคาร์ตบอก “ตรงทางเดินที่วุ่นวาย
อย่างนี้ไม่ใช่ที่ที่จะพูดอะไรเกี่ยวกับกรณีนี้ ในอีกหนึ่งหรือสองวันเราจะได้พบ
พูดคุยกันอย่างเป็นทางการ”

“แต่ผมจำอะไรไม่ได้เลย ตำรวจเจอของพวกนั้นในอพาร์ทเมนต์ของผม
แล้วก็...”

“อย่าเพิ่งพูดอะไรทั้งนั้น! หน้าต่างมีหู ประตูมีตา เมื่อไหร่ที่พวกเขา
นำตัวนายขึ้นไปยังขังบน ให้ระวังตัวให้ดีด้วย ตำรวจพวกนี้มีเล่ห์เหลี่ยมสารพัด
อย่าพูดกับใครเด็ดขาด แม้แต่กับนักโทษด้วยกันเอง บางคนอาจเป็นสายให้
ตำรวจก็ได้ มีคนรอคาบข้อมูลไปบอกตำรวจเสมอ ถ้าอยากให้มีการไต่สวนอย่าง
ยุติธรรมละก็ หุบปากไว้”

มิลลิแกนนั่งสายศิระและยกมือถูแก้ม พยายามจะพูดความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้ แล้วก็พิมพ์ว่า “ช่วยบอกว่าผมไม่ผิด ผมคิดว่าผมอาจสติไม่ดีก็ได้”

“ไว้ค่อยมาดูกัน” ชวคาร์ตบอก “แต่เราพูดกันที่นั่นไม่ได้”

“มีทนายผู้หญิงที่สามารถรับคดีผมมั้ยครับ”

“เรามีทนายผู้หญิงคนหนึ่ง เดี่ยวฉันจะดูว่าฉันทำอะไรได้บ้าง”

ชวคาร์ตยินยอมขณะที่เจ้าหน้าที่นำตัวมิลลิแกนไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นชุดหมีสีน้ำเงินที่นักโทษทุกคนในเรือนจำใส่กัน คนที่กำลังตื่นตกใจอย่างเขาค่อนข้างเป็นปัญหากับเจ้าหน้าที่ เขาไม่ได้ปฏิเสธอาชญากรรมที่เกิดขึ้นเสียทีเดียว ได้แต่พิมพ์ซ้ำซากว่าเขาจำไม่ได้ ซึ่งผิดปกติ แต่การที่เขาอ้างว่ามีความผิดปกติทางจิตนี้ลี ชวคาร์ตเดาได้เลยว่าหนังสือพิมพ์จะวิพากษ์วิจารณ์กันสนุกปากแค่ไหน

ที่ด้านนอกของเรือนจำแฟรงกลินเคาน์ตี เขาซื้อ *โคลัมบัสดิสแพทช์* ฉบับหนึ่ง และเห็นพาดหัวที่หน้าแรกว่า

ตำรวจจับผู้ต้องสงสัยคดีข่มขืนในบริเวณมหาวิทยาลัย

หนังสือพิมพ์รายงานว่า ตำรวจได้ขอให้นักศึกษาปริญญาโทวัย 26 ปี เขียนรายงานหนึ่งซึ่งถูกข่มขืนเมื่อสองสัปดาห์ก่อนมาชี้ตัวผู้ต้องสงสัยจากแถวที่ตำรวจจัดขึ้น ที่ด้านบนของเขามีภาพถ่ายใบหน้าของชายคนหนึ่ง ได้ภาพเขียนว่า “มิลลิแกน”

เมื่อกลับถึงสำนักงาน ชวคาร์ตได้โทรศัพท์ไปยังหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นฉบับอื่นๆ เพื่อขอให้พวกเขาถ่ายรูปถ่าย เพราะอาจก่อให้เกิดความโง่เง่าในการชี้ตัวนักโทษในวันจันทร์ได้ พวกเขาปฏิเสธ โดยบอกว่าถ้าพวกเขาได้ภาพถ่ายมา ก็จะลง ชวคาร์ตยกไปปีเกาหนด และเริ่มหมุนโทรศัพท์ไปบอกภรรยาว่าจะกลับไปกินอาหารเย็นช้ากว่าปกติ

“เฮ้” เสียงดังขึ้นจากประตูห้องทำงาน “ดูหน้าคุณสิ เหมือนหมิ่นที่จูกติดอยู่ในรังผึ้งไม่มีผิด”

เขาเงยหน้ามอง เห็นใบหน้ายิ้มแย้มของจูดี สตีเวนสัน

“จริงดิ” เขาคำราม วางโทรศัพท์ลง แล้วยิ้มตอบ “หายชิ ใครขอตัวคุณ”

จูดียกมือปิดผมสีน้ำตาลเข้มจากหน้า เผยให้เห็นปานที่โหนกแก้มซ้าย ตาสีน้ำตาลอ่อนมีแววฉงน

เขาพลักหนังสือพิมพ์ไปทางเธอ และชี้ไปที่รูปถ่ายและพาดหัวข่าว ก่อนจะหัวเราะเสียงก้องไปทั่วห้องเล็กๆ “ผู้ร้ายบ้ากามแห่ง OSU-จะมีการชี้ตัววันจันทร์นี้ มิลลิแกนขอทนายผู้หญิง เธอเอาไปเลยนะ”

(4)

จูดี สตีเวนสัน มาถึงสถานีตำรวจเพื่อเข้าร่วมการชี้ตัวในเวลา 9.45 น. เช้าวันที่ 31 ตุลาคม เมื่อพวกเขานำมิลลิแกนมาที่ห้องฝากขัง เธอพบว่าเขาดูตื่นตระหนกและสิ้นหวังมาก

“ฉันมาจากสำนักงานทนายความรัฐ” เธอแนะนำตัวกับเขา “แกรี ชไวคาร์ต บอกว่าเธออยากได้ทนายผู้หญิง เพราะฉะนั้นฉันกับเขาจะทำงานร่วมกันในคดีนี้ ตอนนี้ส่งบสดีอารมณ์ไว้นะ ทำทางเธอเยอะมาก”

เขาส่งกระดาษที่พับไว้ให้กับเธอ “เจ้าหน้าที่ทัศนทัศน์ของผมเอามาให้เมื่อวันศุกร์”

จูดีเปิดออกและพบว่ามันคือ “ใบสั่งคุมขัง” จากสำนักงานทัศนทัศน์ผู้ใหญ่ (Adult Parole Authority) ให้คุมขังมิลลิแกนไว้ และแจ้งให้ทราบว่าจะมีการไต่สวนเบื้องต้นเกี่ยวกับการละเมิดทัศนทัศน์ที่เรือนจำแฟรงกลินเคาน์ตีเนื่องจากตำรวจได้พบอาวุธในบ้านของเขาระหว่างการจับกุม เอกสารดังกล่าวทำให้จูดีตระหนักว่า อาจมีการถอนทัศนทัศน์และส่งตัวเขากลับไปยังเรือนจำเลบานอน ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เมืองซินซินเนติทันทีระหว่างที่รอการพิจารณาคดี

“การไต่สวนจะมีขึ้นในอีกหนึ่งสัปดาห์นับจากวันพุธนี้ เราจะดูว่าเราจะทำอะไรได้บ้างเพื่อเอาเธอไว้ที่นี่ ฉันอยากให้เธออยู่ในโคลัมบัสนี้มากกว่า เราจะได้คุยกับเธอได้”

“ผมไม่อยากจะกลับไปเลบานอน”

“ตอนนี้ใจเย็นไว้ก่อน”

“ผมจำไม่ได้เลยว่าผมทำสิ่งที่พวกเขาบอกว่าผมทำ”

“เราจะคุยกันเรื่องนี้ทีหลัง ตอนนี้เธอต้องขึ้นไปยืนบนแท่นนั้น คิดว่าทำได้มั๊ย”

“คิดว่าได้ครับ”

“ปิดผมออกจากหน้าชะ พวกเขาจะได้เห็นหน้าเธอชัดๆ”

ตำรวจนำเขาเดินขึ้นบันไดไปยืนรวมกับคนอื่นๆ ในแถว โดยให้เขาอยู่ที่ตำแหน่งที่ 2

มีคน 4 คนมาร่วมในการซื้อตัวในวันนี้ ตำรวจบอกดอนนา เวสต์ พยาบาล ซึ่งเป็นคนซื้ภาพถ่ายของมิลลิแกนว่าไม่ต้องมา ดังนั้นเธอจึงไปคลีฟแลนด์กับคู่มั่น ซินเธีย เมนโดซา พนักงานโครเกอร์ซูเปอร์มาร์เก็ตซึ่งเป็นผู้ที่รับเช็คที่มากขึ้นเงินไม่ได้ซื้อตัวมิลลิแกน แต่ซื้อที่หมายเลข 3 ผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งถูกล่วงละเมิดทางเพศในเดือนสิงหาคมในสถานการณ์ที่ต่างกันมากบอกว่าอาจจะเป็นหมายเลข 2 แต่เธอไม่แน่ใจ แครี ไครเยอร์ บอกว่าเธอไม่แน่ใจเมื่อไม่มีหมวด แต่ใบหน้าของหมายเลข 2 ดูคุ้นๆ พอลลี นิวตัน ระบุตัวด้วยความมั่นใจ

วันที่ 3 พฤศจิกายน คณะลูกขุนได้ลงความเห็นว่าคุณต้องมีความผิดฐานลักพาตัว 3 กระทง ปล้นทรัพย์โดยมีอาวุธ 3 กระทง และข่มขืน 4 กระทง ทั้งหมดเป็นความผิดที่มีการไตร่ตรอง แต่ละกระทงมีโทษจำคุก 4 ถึง 25 ปี

น้อยครั้งมากที่สำนักงานอัยการจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งทนาย แม้แต่ในคดีฆาตกรรมสำคัญ วิธีปฏิบัติปกติคือ หัวหน้าแผนกนักโทษคดีอาญาจะเป็นผู้แต่งตั้งทนายอาวุโสหนึ่งคนล่วงหน้า 2 ถึง 3 สัปดาห์ด้วยการสุ่มเลือก ทว่าจอร์จ สมิธ อัยการของเคาน์ตีได้เรียกตัวอัยการอาวุโสที่สวดสองคนของเขาเข้าไปหา และบอกทั้งสองว่าความโด่งดังของคดีข่มขืนใน OSB ได้สร้างความเดือดดาลในหมู่ประชาชน และเขาอยากให้อัยการทั้งสองจัดการกับคดีนี้อย่างเด็ดขาด

เทอร์รี เซอร์แมน วัย 32 ผมดำหยักศก ไว้หนวดงิ๊ง มีชื่อเสียงโด่งดังเรื่องการเล่นงานผู้กระทำความผิดทางเพศอย่างไม่ปรานีและอวดโอ้ว่าไม่เคยแพ้คดีข่มขืนมาก่อนต่อหน้าคณะลูกขุน เขาเปิดดูแฟ้มคดีแล้วก็หัวเราะ “เป็นคดีที่ปิดประตุแพ้ไปเลย หลักฐานแน่นปึก เราได้ตัวหมอนี้แน่ ทนายจำเลยไม่มีอะไรทั้งสิ้น”

เบอร์นาร์ด ซาลิก ยาวีรท์ วัย 35 หนึ่งในทีมอัยการคดีอาญาเป็นรุ่นพี่ของจูดี สตีเวนสัน และแกรี ชไวคาร์ต ในโรงเรียนกฎหมายสองปี และรู้จักทั้งสองดี แกรี่เคยเป็นผู้ช่วยเขามาก่อน ยาวีรท์เคยเป็นทนายฝ่ายจำเลยของรัฐมาสี่ปีก่อนจะมาทำงานที่สำนักอัยการ เขาเห็นด้วยกับเซอร์แมนว่าเท่าที่เขาเคยเห็นมา มันเป็นคดีที่ตืดคดีหนึ่งสำหรับการเอาผิด

“แค่ตีเท่านั้นหรือ” เซอร์แมนถาม “เรามีหลักฐานเป็นรูปธรรม ทั้งรอยนิ้วมือ การซื้อตัว ทุกอย่าง และจะบอกอะไรให้ละ พวกเขาไม่มีอะไรเลย”

เซอร์แมนได้คุยกับจูดีในอีกสองสามวันต่อมา และตัดสินใจพูดกับเธอ ให้เป็นที่เข้าใจว่า “จะไม่มีการสารภาพเพื่อต่อรองลดโทษในคดีของมิลลิแกน เราได้ตัวหมอนี้แล้ว เราจะดำเนินคดีด้วยบทลงโทษสูงสุด ส่วนเธอไม่มีอะไรทั้งนั้น”

แต่เบอร์นี่ ยาวิทซ์ คิดรอบคอบกว่า ในฐานะที่เคยเป็นทนายของรัฐมาก่อน เขารู้ว่าเขาควรทำอะไรหากอยู่ในสถานะของจูดีและแกรี “พวกเขายังมีอย่างหนึ่งคือยื่นร้องต่อศาลว่าคนร้ายเป็นคนวิกลจริต”

เซอร์แมนหัวเราะ

วันรุ่งขึ้นวิลเลียม มิลลิแกน พยายามจะฆ่าตัวตายด้วยการเอาศีรษะโขกกำแพงห้องขัง

“เราคงไม่ได้อยู่ถึงวันพิจารณาคดี” แกรี่ ชไวคาร์ต พูดกับจูดี สตีเวนสัน เมื่อได้ยินข่าว

“ฉันไม่คิดว่าเขาพร้อมพอที่จะรับการพิจารณาคดีนะคะ” เธอว่า “ฉันคิดว่าเราควรบอกศาลว่า เราารู้สึกว่าเขาไม่สามารถให้ความร่วมมือกับทนายในการปกป้องตัวเอง”

“คุณอยากให้เขารับการตรวจจากจิตแพทย์หรือ”

“เราต้องทำ”

“พระเจ้า!” แกรี่ครวญ “ผมรู้เลยว่าหนังสือพิมพ์จะพาดหัวข่าวยังไง”

“ช่างเถอะเรื่องพาดหัวข่าว เด็กนั่นมีบางอย่างผิดปกติ ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไร แต่คุณก็เห็นว่าบุคลิกของเขาเปลี่ยนไปเรื่อย ฉันเชื่อเขานะที่เขาบอกว่าจำเรื่องการข่มขืนไม่ได้ เขาน่าจะได้รับการตรวจ”

“แล้วใครจะจ่าย”

“เรามีกองทุนนี่” เธอว่า

“ใช่สิ เป็นล้านเลย”

“เอาเถอะน่า...แกรี่ เรามีพอจ่ายค่าจิตแพทย์ได้หรอกนะ”

“ฉันก็ไปบอกผู้พิพากษาแล้วกัน” แกรี่บนพึมพำ

เมื่อศาลตกลงใจที่จะชะลอการพิจารณาคดีเพื่อให้วิลเลียม มิลลิแกน ได้รับการตรวจสอบจากจิตแพทย์ก่อน แกรี่ ชไวคาร์ต จึงหันไปสนใจการไต่สวนที่สำนักงานทัณฑ์บนผู้ใหญ่ในเวลา 8.30 น. ของเช้าวันพุธแทน

“พวกเขาจะส่งผมกลับเข้าคุกเลบานอนแน่” มิลลิแกนว่า

“ถ้าเราช่วยได้ก็ไม่ต้อง” แกร์บอก

“พวกเขาเจอปืนในออฟาร์ทเมนต์ผม และเงื่อนไขหนึ่งของทัศนัยก็คือ ‘ไม่ซู้’ เป็นเจ้าของ ครอบครอง ใช้ หรือมีอาวุธอันตรายหรือปืน”

“ใช่ อาจจะถูก” แกร์ว่า “แต่ถ้าเราจะแก้ต่างให้เธอ เธออยากให้เธออยู่ใน โคโลัมบัส ที่เราทำงานกับเธอได้ ไม่ใช่ไปที่คุกเลบานอน”

“คุณจะทำยังไงครับ”

“เรื่องนี้ปล่อยให้เจ้าหน้าที่ของฉัน”

แกร์เห็นรอยยิ้มของมิลลิแกน และแวตั้นตื้นในตาที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน เขาหัวเราะคลาย เป็นมิตร คุณเรื่องตลกเกือบจะเหมือนไม่มีอะไรหนักใจ ต่างจาก ชายหนุ่มตื้นๆที่แกร์เจอครั้งแรก ทำให้แกร์คิดว่าการแก้ต่างให้เขาง่ายขึ้นมาก

“เออละ” แกร์บอกเขา “ใจเย็นไว้นะ”

เขานำมิลลิแกนไปยังห้องประชุมซึ่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานทัศนัยบนเริ่ม แจกจ่ายรายงานของเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบกรณีของมิลลิแกนและคำให้การของ จำเดิมปีซีย์ที่วาระระหว่างการจับกุมมิลลิแกน พวกเขาได้พบปืน 9 มม. สมิธแอนด์ เวสสันและปืนพกกึ่งอัตโนมัติขนาด .25 พร้อมแฟงบรรจุกระสุนห้านัด

“ท่านสุภาพบุรุษ ช่วยบอกผมหน่อยเถอะว่า มีการทดสอบยิงอาวุธเหล่านี้ หรือไม่” แกร์ถาม พลางยกข้อนิ้วมือขึ้นถูหนวด

“ไม่มี” ประธานที่ประชุมกล่าว “แต่มันเป็นปืนจริงและยังมีแฟงบรรจุ กระสุนด้วย”

“แต่ถ้ามันไม่ได้แสดงให้เห็นว่าสามารถยิงออกไปได้ มันจะยังเป็นปืนอยู่ หรือเปล่า”

“อืม...จะยังไม่มีการทดสอบยิงจนกระทั่งอาทิตย์หน้า”

แกร์ตบโต๊ะ “ผมขอขอร้องให้พวกคุณตัดสินใจเรื่องการยกเลิกทัศนัยบน ของเขาในวันนี้ หรือไม่ก็รอกจนกระทั่งการไต่สวนของศาลเสร็จสิ้นแล้ว เออละ นี่คือปืนหรือของเล่น พวกคุณไม่ได้พิสูจน์ให้ผมเห็นว่านี่คือปืน” แกร์มองไปยัง เจ้าหน้าที่แต่ละคน

ประธานที่ประชุมผงกศีรษะ “เออละ ท่านสุภาพบุรุษ ผมเชื่อว่าเราไม่มี ทางเลือกอื่นนอกจากการเลื่อนการยกเลิกทัศนัยบนออกไปจนกว่าเราจะสามารถ ตัดสินได้ว่านี่คือปืนหรือไม่”

ในเวลา 10.50 น. ของเช้าวันต่อมา เจ้าหน้าที่ทัศนัยบนของมิลลิแกน

ได้นำหนังสือแจ้งว่าการพิจารณายกเลิกทัศนคติบนจะมีขึ้นในวันที่ 12 ธันวาคม 1977 ที่เรือนจำเลบานอน โดยมิลลิแกนไม่จำเป็นต้องเข้าร่วมด้วย

จูดีไปพบมิลลิแกนเกี่ยวกับหลักฐานที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบในอพาร์ทเมนต์ของเขา เธอเห็นแวตาสีน้ำตาลของมิลลิแกนเมื่อเขาถามว่า “คุณคิดว่าผมเป็นคนทำไข่มั้ย”

“ฉันจะคิดว่าอะไรไม่สำคัญหรอกนะ บิลลี หลักฐานต่างๆ ต่างหากที่เป็นปัญหา เราต้องทบทวนคำอธิบายของเธอว่าทำไมเธอถึงมีของพวกนี้ในครอบครอง” เธอเห็นสายตาที่จับจ้องเธอ...ซึ่งดูเหมือนจะค่อยๆ ถอยห่างและกลับเข้าไปในตัวเองอีกครั้ง

“ไม่สำคัญหรอก” เขาบอก “ไม่มีอะไรสำคัญอีกแล้ว”

วันรุ่งขึ้นเธอได้รับจดหมายที่เขียนบนสมุดฉีกดีเส้นสีเหลืองว่า

ถึงคุณจูดี

ผมเขียนจดหมายฉบับนี้ขึ้นเพราะบางครั้งผมไม่สามารถพูดถึงความรู้สึกของผม และเหนืออื่นใด ผมอยากให้คุณเข้าใจผม

แรกสุด ผมอยากจะขอบคุณคุณสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณทำให้ผม คุณเป็นคนใจดี น่ารัก และคุณทำดีที่สุดแล้ว

ตอนนี้คุณสามารถลืมผมได้โดยไม่มีอะไรติดค้างอยู่ในใจอีก ช่วยบอกที่ทำงานของคุณด้วยว่าผมไม่ต้องการทนายความ ไม่ว่าใครทั้งสิ้น ผมไม่จำเป็นต้องมีทนาย

หากคุณเชื่อว่าผมผิด ผมก็คงผิดจริง สิ่งเดียวที่ผมอยากรู้ก็คือ ผมผิดอย่างแน่อน ตลอดชีวิตของผม ผมได้แต่ทำ คนที่ผมรักต้องเจ็บปวดและเป็นทุกข์ ที่แย่ก็คือ ผมไม่สามารถหยุดทำ เพราะผมห้ามตัวเองไม่ได้ การจับผมเข้าคุกครั้งแต่ละทำให้ผมแย่ลง เหมือนกับครั้งหลังสุดที่ผ่านมา จิตแพทย์ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับผม เพราะพวกเขาไม่รู้ที่ผมเป็นอะไรกันแน่

ผมต้องหยุดตัวเองแล้ว ผมขอยอมแพ้ ผมไม่แคร์อีกต่อไปแล้ว ผมอยากขออะไรคุณเป็นครั้งสุดท้าย ช่วยโทรไปบอกแม่

หรือแค่ให้ผมทิวาไม่ต้องมาที่นี่อีก ผมไม่อยากเจอใครอีกแล้ว
อย่าเปลี่ยนน้ำมันรถเลย แต่ผมรักพวกเขาและผมขอโทษ คุณเป็น
หนายความที่ดีที่สุดเท่าที่ผมเคยรู้จัก ผมจะไม่วันลืมความกรุณา
ของคุณเลย ลาก่อน

บิลลี

คำวันนั้นสิบเวอร์ได้โทร.ไปที่บ้านชไวคาร์ตและบอกว่า “ลูกความของคุณ
พยายามฆ่าตัวตายอีกแล้ว”

“พระเจ้า! เขาทำอะไร”

“คุณคงไม่อยากเชื่อ แต่เราต้องฟ้องเขาข้อหาทำลายทรัพย์สินของเคาน์ตี
เขาทุบโถส้วมแตก และเอาเศษกระเบื้องกริดข้อมือ”

“ตายจริง!”

“ผมจะบอกอะไรอีกอย่างนะคุณนาย ลูกความคุณประหลาดมาก เขาทุบ
โถส้วมด้วยกำปั้นตัวเอง”

(5)

ชไวคาร์ต และจูดี สตีเวนสัน ไม่สนใจจดหมายบอกเลิกของมิลลิแกนและ
ยังไปเยี่ยมเขาทุกวันที่เรือนจำ สำนักงานนายของรัฐบาลอนุมัติเงินสำหรับการตรวจ
สภาพจิตโดยจิตแพทย์ จากนั้นในวันที่ 8 และ 13 มกราคม 1978 ดร.วิลลิส ซี.
ดริสคอลล์ จิตแพทย์ก็ได้ทำการทดสอบเขาหลายอย่าง

การทดสอบวัดระดับสติปัญญาบอกว่า มิลลิแกนมีไอคิว 68 ซึ่งดริสคอลล์
บอกว่าอาการซึมเศร้าทำให้คะแนนของเขาตกลง รายงานของเขาบอกว่ามิลลิแกน
มีอาการทางจิตเภทอย่างรุนแรง

เขาป่วยจากการสูญเสียตัวตนอย่างรุนแรงอันทำให้ขอบเขตของ
อัตตาเลอะเลือน มีอาการทางจิตเภทที่ทำให้มีความสามารถจำกัด
มากในการแยกแยะระหว่างตัวเองกับสิ่งแวดล้อม...เขาได้ยินเสียงที่บอก
ให้ทำสิ่งต่างๆ เสียงนั้นตะโกนและกรีดร้องใส่เขาเมื่อไม่ทำตาม
มิลลิแกนบอกว่าเขาเชื่อว่าเสียงเหล่านี้เป็นของคนที่มาจากการ

เพื่อทราบเขา นอกจากนี้ยังพูดถึงคนดีที่เข้ามาในตัวเขาเป็น
ครั้งคราวเพื่อต่อสู้กับคนร้าย...ในความเห็นของผม ณ ขณะนี้
คุณมิลลิแกนไม่สามารถให้การใดๆในนามของตัวเองได้ เขาไม่
สามารถอยู่กับโลกความจริงได้มากพอที่จะเข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
ผมขอแนะนำอย่างยิ่งให้ส่งชายผู้นี้เข้าโรงพยาบาลเพื่อทำการตรวจ
และรักษาต่อไป

การปะทะกันทางกฎหมายครั้งแรกมีขึ้นในวันที่ 19 มกราคม เมื่อสตีเวนสัน
และชวัวร์ตส่งรายงานให้แก่ผู้พิพากษาเจย์ ซี. ฟลาวเวอร์ส เพื่อเป็นหลักฐานว่า
ลูกความของพวกเขาไม่สามารถปกป้องตัวเองได้ ผู้พิพากษาฟลาวเวอร์สกล่าวว่า
เขาจะออกคำสั่งให้ศูนย์สุขภาพจิตชุมชนเซาท์เวสต์ (Southwest Community
Mental Health Center) ในโคลัมบัสมอบหมายให้แผนกนิติจิตเวชศาสตร์
ตรวจสุขภาพจิตของจำเลย แกร์และจูดีรู้สึกกังวลใจ เนื่องจากเซาท์เวสต์มักจะ
อยู่ฝ่ายอัยการเสมอ

แกร์ยืนยันกรานว่าอะไรก็ตามที่ออกมาระหว่างการตรวจของเซาท์เวสต์
จะถือเป็นข้อมูลพิเศษที่ไม่สามารถนำมาใช้โจมตีลูกความของเขาได้ในทุกกรณี
เซอร์แมนและยิวทซ์ไม่ยอมตกลงตามนั้น ทนายจำเลยทั้งสองจะบอกมิลลิแกน
ไม่ให้พูดอะไรกับนักจิตวิทยาและจิตแพทย์จากเซาท์เวสต์ จนเกือบถูกผู้พิพากษา
ฟลาวเวอร์สแจ้งข้อหาหมิ่นศาล

ในที่สุดทุกฝ่ายก็ประนีประนอมกันได้เมื่อฝ่ายอัยการตกลงว่า พวกเขา
จะตั้งคำถามกับอะไรก็ตามที่เป็นโทษกับเขาที่เขาพูดกับนักจิตวิทยาที่ศาลแต่งตั้งให้
ในกรณีที่มิลลิแกนขึ้นให้การปกป้องตนเองเท่านั้น ชัยชนะเพียงครั้งเดียวดีกว่า
ไม่ได้อะไรเลย ดังนั้นทนายจำเลยจึงยอมเสี่ยงให้แผนกนิติจิตเวชของเซาท์เวสต์
สัมภาษณ์วิลเลียม มิลลิแกน ตามเงื่อนไขเหล่านั้น

“เป็นความพยายามที่ดี” เซอร์แมนหัวเราะขณะที่พวกเขาเดินออกจากห้อง
ของผู้พิพากษาฟลาวเวอร์ส “แสดงให้เห็นว่าพวกนายอับจนแค่ไหน แต่มันไม่มี
ประโยชน์หรอกนะ ผมยังยืนยันกรานคำเดิมว่า คดีนี้เสร็จเราอยู่แล้ว”

เพื่อป้องกันการพยายามฆ่าตัวตายอีก เจ้าพนักงานได้ย้ายมิลลิแกนไปแยกขัง
ภายในรัศมีของโรงพยาบาลและให้ใส่เสื้อที่มีดมีอมัดตัวป้องกันการทำร้ายตนเอง

ต่อมาในบ่ายวันนั้น รัส ฮิลล์ แพทย์ที่มาตรวจเขาก็ต้องพบสิ่งที่ไม่คาดฝัน เขาตะโกนเรียกจำลิบตำรวจวิลลิสที่ประจำกะบ่ายสามถึงห้าทุ่มและชี้ผ่านลูกกรงเหล็กไปที่มิลลิแกน วิลลิสอัปปากค้าง มิลลิแกนปลดปล่อยตัวเองหลุดจากเลื้อแล้วเอามาใช้หนุนเป็นหมอนนอนหลับอยู่